

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucoul de distribuie: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Conversiunea datoriilor.

Lui Dumnezeu îi suntem datori, îi cerem iertare; D-zeu ne iartă.

Gazetele și politicianii zilelor de azi despre nimic nu vorbesc mai mult decât despre „conversiunea datoriilor.”

Dar ce este aceasta?

Dacă avem o datorie mare pe care noi — pentru scumpirea banului în anul din urmă — nu mai putem să o plătim, prin lege ni se iartă o parte și plata celeilalte părți putem să o amânăm pe mai multă vreme, aceasta este conversiunea.

Această lege foarte dreaptă și foarte creștinească, nu este nouă, căci există de când Dumnezeu a zidit lumea. Avem noi toți, un creditor căruia îi datorăm nespuse de mult, care însă nu cere de la noi decât numai o părticică foarte mică din ceea ce ne-a dat.

Dela cine avem viața noastră cu toate bunătățile ei? Trupul și sufletul nostru cu toate podoabele lor? Familia noastră cu toate bucuriile pe care ni le dă viața din ea? Cerul și pământul cu toate strălucirile lor, din care avem fiecare partea noastră, sunt toate date de marele nostru creditor, de Dumnezeu.

Să socotim numai că ce îi dato-

răm acestui creditor! Când și cu ce fel de ban vom putea să-i răsplătim întreaga noastră datorie?

Dar acest Creditor, înainte de a se face pe pământ legea conversiunii, ne-a convertit datoriile și nu cere plata întregii sume, ci numai a unei părți dintr'însa dar împărțită și prelungită pe întreaga viața noastră.

Este nemărginită bunătatea acestui Creditor pe care-l recunoaștem în Dumnezeu, dar este fără margini și dreptatea Lui!

Plata care o cere nu se face în bani de aur, ci într'o monedă mai la îndemâna tuturor, dar mai de preț decât aurul: în dragoste și rugăciuni isvorite din adâncul sufletului plin de iubire față de El. Dacă zilnic și în toate clipele vieții noastre amortizăm, cu acest ban, din datoria noastră, nu numai că ni se va ierta întreaga datorie, ci vom avea și un capital adunat pentru viața cea de veci.

Dar nu-i destul atâta! Legea dragostei dumnezeiești care ne-a convertit datoriile noastre, cere ca să măsurăm și noi semenilor noștri cu aceea măsură cu care nouă ni s'a măsurat. Aceasta o cerem noi în Rugăciunea Domnului, ca să ne ierte nouă datoriile (păcatele) noastre, precum și noi iertăm datorașilor (greșiților) noștri.

Conversiunea datoriilor noastre către Dumnezeu numai atunci este valabilă, dacă și noi aplicăm legea conversiunii față de datorășii noștri. Altcum cași sluga din Evanghelia Duminecii de azi, care — după ce i s'au iertat toate datoriile — n'a vrut să-i ierte datoria ortacului său, vom fi puși la chinuri până ce prin suferințele noastre nemărginite, vom plăti toate bunătățile nemărginite primite dela bunul și dreptul Dumnezeu.

Copiii și școala.

Dacă vreți ca copiii noștri să devină creștini și cetățeni buni dați-i la școală. Cine își lasă copilul obligat să meargă la școală acasă, acela face actul cel mai imprudent, căci el singur îl învață încă de mic, să nu respecte legea. Apoi face imprudență pentru că munca copiilor nu-i aduce așa de multe foloase, ca să-l poată recompensa pentru foloșele care i-ar fi adus mai târziu știința de carte a copilului. Dar aceasta ar fi năcazul cel mai mic. Inșă și din punct de vedere catolic are nemăsurată importanță ca generația viitoare să știe a citi. Căci Biserica noastră are inamici știutori de carte, care în baza Sf. Scripturi explicate de ei, conform intereselor lor, în diferite publicații vreau să ademenească sufletele neștiutoare.

Dacă cine nu știe să citească publicațiile aceste, nici n'ar auzi de ele, — am putea spune, că a nu ști citi e un câștig mare pentru omul creștin catolic. Inșă nu e așa. Cei cari scriu și vorbesc, și cu vorbele lor șirete, așa întorc lucrurile că îi se par sufletelor mai puțin șirete adevăruri și așa își câștigă aderenți. Dar omul care știe carte, nu numai aceste publicații le citește, dar și ale Bisericii noastre și așa imediat este orientat despre ce e vorbă, ba poate și Sf. Scriptură, a cărei texte schimonosite servesc

ca punct de plecare al inamicilor Bisericii, să o citească în texte neschimbate.

Afară de aceste câte măugăieri, exemple, îndemnuri, putem noi să ne câștigăm prin citirea cărților bune, scrise de scriitorii catolici în spiritul Bisericii noastre. Vieța Sfinților e colecția faptelor de abnegație și de resemnare, de care așa de mare nevoie avem azi. Cartea de rugăciuni e o prietenă bună și neschimbătoare pentru oricare creștin. Și câte și câte scrieri catolice sunt, dintre care fiecare citită în momentul ispitelor, ne salvează sufletul.

Deci, părinții copiilor nu le pot face mai mare bine, decât dacă le dau cheia tuturor științelor, dacă îi trimit la școală unde învață a citi. Inscribeți copiii la școală! Căci toată lumea trebuie să priceapă cuvântul vremii, care este ca un tren expres, care strivește pe toți cari stând înaintea lui vreau să-l oprească.

Dr. Irina Berinde.

Copii îl cer pe Domnul.

Cu revoluția franceză din 1789 curentul libertin, curentul de descreditare și suspiciune a oricărei autorități și mai cu seamă a credinței, s'a inpânzit cuprinzând aproape toate stratele sociale, an cu an, aducând mari desastre sufletești mai cu seamă printre lucrători.

Posibilitățile de puțină instrucție, o ideologie utopică, disprețuitoare a ceea ce aduce individul și societatea din adâncurile Trecutului, o ideologie care nu vrea să vadă, că mântuirea socială e în mântuirea fiecărui individ în parte, că stă în desăvirșirea sufletească și că nu e o altă desăvirșire sufletească de cât aceea care se înalță din învățăturile lui Isus Hristos, apoi sugestiile venite din starea încă de barbarie a societății, a exploatării unora de către alții, părerea că creștinismul nu e o forță spirituală activă, nu e ferment de prefacere, divinizarea rațiunii omenești, de multe ori prea bolnavă, au făcut din lucrători ceva cu totul întristrător.

Cei mai mulți au devenit limbuți, de o violență agresivă, distrugătoare, fără nici-o

inițiativă gospodărească, băutori mari de alcool, robi ai instinetelor, indiferenți la ceea ce ar putea însenina și da o directivă pașnică vieții.

În jurul lor nu se pot juca copii, florile nu îmbobocesc, surorile nu-și pot păstra zimbetul nevinovației, bătrânii, bolnavii și săracii rămân neajutorați.

Într'un astfel de mediu îndrăznesc din când în când preoții francezi să aducă o rază de soare. Unuia dintre aceștia i-a venit în minte să înalte un altar pe o margine de trotuar în părțile locuite de lucrători.

Câtă-va vreme la liturgiile lui de dimineață n'a venit nimeni. Într'o zi s'a apropiat un copilăș, oprindu-se din jocurile lui și nu s'a mai îndurat să plece până la sfârșit, și au mai venit și alți copii, apoi mamele singuralice și apoi și cu soții lor, vecinii. Pentru mulți a fost o mirare, ceva nou, neobișnuit, și părintele a prins să lamuriască, vorbindu-le cu foc ca apostolii mulțimilor păgâne, în vremurile dintâi ale creștinismului. Pare că Domnul a dat semn prin acești copilăși care scâncind și plângând și-au târît bătrânii la Sf. Biserică: copii îl doresc pe Domnul.

Localizăm o istorioară din lumea aceasta din marginele Parisului, o istorioară a doamnei Catherine d'Érye:

Băeșasul.

De-abia împlinise șase ani, dar era așa de plăpând pentru vrâsta lui: subțire ca un fir de păpădie, iar obrăjorii și mânuțele îi erau ca de ceară; numai ochii îi licăreau vioi ca niște „nu-mă-uita” printr'o zare de rouă.

E copil de oameni săraci, care în Parisul cel mare n'au de cât o biată odăiță strâmtă de nu se pot în vârti întrânsa și la a cărei ferestre vântul nu vine să bată.

Ziua toată nu se mișca din odaie, și cum ar mai fi voit să se miște! și nu umblă de cât în vârful picioarelor ca mama să poată să lucreze, iar seara când venea tata frânt de obosală dela lucru, copilășul parcă nici nu era în casă, așa își ținea răsufllarea.

Tata lui cel adevărat a murit în război, iar tata care intră seara în odaie, fără să-l caute ca privirea e un alt tată.

... Și copilul pareă zi cu zi ca o plantă. Ținută în umbră.

Eri doctorul lipindu-și urechea de pieptul și spătișorul lui a dat din cap, iar mama a suspinat din adâncul inimei, apoi

l-a trâns ferbinte la pept și s'au dus amândoi la farmacie să cumpere doctorii, doctorii de acelea uricioase, care nu-s bune de loc la gust.

Câte-o-dată, Dumineca, se duce la cimitir să vadă mormântul bunicilor și acela al surioarei care a murit venind pe lume.

Copilul se interesează despre toate și pune întrebări.

— Mamă, ce-i asta?

— O cruce.

— Ce este o cruce? De ce sunt atâtea acei?

Mama și-a cam uitat catehismul. Totuși îi spune că bunul Dumnezeu a murit pe cruce pentru noi și că din cauza asta se pun cruci prin cimitire. Copilul ascultă gânditor.

Căpușorul îi lucrează.

Într'o zi trec prin fața bisericii.

— Cei casa asta mare?

— E casa bunului Dumnezeu.

— Acela care a murit pe cruce?

— Da.

— Aș vrea să intru să văd pe bunul Dumnezeu.

Mama se învoiește, intră, dar băeșelul e desămăgit, nu vede pe nimeni.

Se vede că bunul Dumnezeu e după ușa cea mică de aur, ce păcat!

Iesind din biserică, aude țipetele unui copilăș pe care unul dintre preoți îl botează.

— Mamă, de ce țipă?

— Pentru că-l botează.

— Dar de ce-l botează?

— Pentru ca să fie copilășul bunului Dumnezeu.

— A... dar eu sunt botezată?

Mama, foarte încurcată, îi spune că nu.

S'a gândit dânsa de mai multe-ori la lucrul acesta, dar e atâta treabă, nu-i așa? Și-apoi trebuia să caute un naș... o nașă... să dea o masă... E mare bătaie de cap!

Copilul cade pe gânduri și tace...

Dar seara, când mama vine să-l sărute și să-l învelească bine, îi zice:

— Mamă, tare aș vrea să mă botez ca să mă fac și eu copilășul bunului Dumnezeu...

* * *

Și iată că într'o zi președinta societății de binefacere din parohie vede întrând în

birou o femeie tânără care ținea de mână un băiețuș blond și galben la față, cu ochii mari, albaștri.

— Doamnă, viu la Dvoastră pentru că băiețușul meu vrea numei de cât se se boteze.

Directoarea zâmbește copilului.

— Vrei să te botezi, dragă?

— Da, ca să fiu copilașul bunului Dumnezeu.

A spus cuvintele acestea cu atâta în-suflețire, că dna Directoară se apleacă să-l sărute. Lucrările se pun la cale foarte ușor. Băiețușul va trebui să învețe rugăciunile și catehismul, o, nu prea mult ci numai misterele cele mari și Domnișoara Magdalena are să-l învețe.

Domnișoara Magdalena e cea mai tânără dintre domnișoarele societății, e numai de șaptesprezece ani și are ochii albaștri ca și băiețușul.

(Va urma.)

Dela mănăstirea Maria Radna.

Gazetele scriu, că, cu ocazia peregrinajului dela sf. Mărie Mare, o copilă de 11 ani, care din naștere a fost surdo-mută, prin minune î-și primește auzul și graiul.

Minunea s'a întâmplat în modul următor:

Niște părinți țărani din Banat, de religie gr. cat. rom. având o copilă surdo-mută din naștere au încercat toate modalitățile, ca

copila lor să poată vorbi. Au trecut 11 ani dela nașterea ei, și nici auzul, nici graiul nu i-a venit. Vă puteți închipui năcazul bieților părinți. Medicamentele și tratamentele medicale nu au încetat. În sfârșit văzând, că putere omenească nu poate să ajute, au recurs la rugăciuni.

Văzând sârmanii părinți, că — precum în alți ani — așa și acum, la hramul mănăstirii Maria Radna — a călugărilor franciscani — aleargă mulți, că să depună la picioarele Maicei Domnului durerea și năcazul lor, cerând dela Ea vindecare și mângâiere, au făcut și ei aceasta ultima încercare. Și credința lor a avut rodul dorit. După ce cu fetița împreună înconjură sf. Mănăstire, încep a urca calea Crucii.

Știți ce însemnează calea Crucii? Cum la mănăstirea noastră din Bixad ați văzut lângă o cărare — care este destul de greu de urcat — 14 icoane, reprezentând momente din ultima cale a D-lui N. I. Hristos, mergând spre răstiguire — și la cari icoane se obișnuiește a se spune anumite rugăciuni — așa și la Maria Radna se obișnuiește acest lucru. — Deci și părinții cu fetița lor surdo-mută încep calea aceasta.

La un moment dat, harul dzeesc prin rugăciunile P. C. V. Maria se coboară peste copilă și cu glas mare strigă: „Maria Mamă“ și ceace timp de 11 ani cu medicamente și medici nu s'a putut vindeca, într'o clipă căștigă totul.

Mai spunteți, că azi nu se mai întâmplă minuni. Mai spuneți, că nu avem mângâiere în năcazuri! Dar să avem și noi credință tare și nădejde la aceea, care este folositoare sigură creștinilor.

Calendar săptămânal.

4 — 10 Septemvrie 1932.

4. Dumineca XI d. Rusalii (Ev. Mat, 18, 23) M. Vavila
5. Luni Pr. Zaharia
6. Marți Min. Arh. Mihail
7. Mercuri M. Sozont
8. Joi Nașt. P. C. F. Maria (Ev. Luca 10, 38)
9. Vineri Ioachim și Ana
10. Sâmbătă M. Minodora.